

KAREL MARKVART, PAŘÍŽSKÁ SVĚTOVÁ VÝSTAVA 1900
PEDAGOGICKÁ FAKULTA UK PRAHA 2009 – DIPLOMOVÁ PRÁCE
POSUDEK:

Česká historická věda trpí nepochybně tím, že se omezuje na zkoumání dějin vlastního národa a jen málokdy tematizuje historii jiných národů a zemí. Proto je třeba přivítat rozhodnutí p. Karla Markvarta, že se ve své diplomové práci pokusil ztvárnit tematiku přece jenom poněkud odlehlé – pařížskou světovou výstavu v roce 1900.

Svou studii rozdělil na několik kapitol. V úvodu se zabýval obecně myšlenkou světových výstav, jejich významem pro ztělesnění myšlenky pokroku, neomezeného průmyslového a ekonomického růstu, technického rozvoje a kulturního života. To vše se počítalo v rámci konkurenčního boje, který sváděly před zraky světové kulturní veřejnosti.

V následujících kapitolách se autor věnoval konkrétním organizačním přípravám včetně budování nových staveb pavilonů (z nichž Petit Palais a Grand Palais zůstaly stát dodnes) a způsobům, jakými se na výstavě prezentovaly světové mocnosti – Velká Británie, Francie, Německo, Rusko, USA. Jmenovitě se zaměřil ještě na Nizozemsko jako zemi s mnoha koloniemi a Uhersko. Podle Markvarta přistupovaly tyto země k výstavě značně individuálně; vedle již zdůrazněného důrazu na technický rozvoj a hospodářskou vyspělost se poměrně výrazně objevoval zájem ukázat úspěchy v budování koloniálních říší a rozmanitost neevropských kultur. Markvart si všímá i českého podílu na světové výstavě – nebyl samozřejmě zas tak podstatný, ale připomenutí účasti Alfonse Muchy nepochybně stojí za pozornost. Kupodivu tu však schází podstatnější zmínka o tom, s jakou expozicí se na výstavě mohlo pochlubit Rakousko. Dále se autor věnuje ohlasu pařížské výstavy v provinčním francouzském a centrálním (i provinčním) českém tisku, nakonec se stručně zmiňuje ještě o II. olympijských hrách, konaných v souvislosti s výstavou.

Je třeba ocenit, že autor si dal velkou práci se získáváním francouzských podkladů, zejména tisku z departementu Pyrennées-Orientales. Na druhé straně se ukazuje, že – zřejmě z nedostatku času – nedokázal dotáhnout svou práci do formálně zcela uspokojivého stavu. Čtenář má často pocit, že drží v ruce jakýsi polotovar, který by měl být ještě zpracován, doplněn, přeorganizován. Markantní je tento dojem právě v části, věnované tisku.

Z tohoto důvodu doporučuji práci Karla Markvarta k obhajobě; navrhuji, aby byla hodnocena známkou dva až tři, v závislosti na přesvědčivosti vystoupení při obhajobě.

Doc. PhDr. Jiří Pokorný, CSc.

V Praze 22. srpna 2009